

IX

Dư âm

— **Đ**ỪNG lại, đứng lại.

Trong giây phút đồng hồ ở mấp mé mặt nước, trên biển Vũng Tàu đầy gió, trước cửa thạch động đen ngòm, Trương Thiều và Bạch Diệp đi sát bên nhau, da thịt cọ vào nhau, nhưng trong thâm tâm mỗi người lại nghĩ đến một chuyện khác. Tiếng hô «đứng lại, đứng lại» dữ dằn vụt kéo cả hai quay về thực tế phũ phàng.

Bạch Diệp đứng lại trước tiên. Trương Thiều cũng không dám cựa cạy vì hấn thoáng nghe tiếng nấp dạn vào nòng súng. Người vừa hô «đứng lại» núp sau một tảng đá lớn. Dưới ánh sáng lân tinh do mặt nước phản chiếu vào thạch nhũ gây ra Trương Thiều thấy rõ hình thù của phiến đá nằm chênh ềnh bên tay phải. Hấn có cảm tưởng là phở

sá Vững Tàu vẫn chỉ quanh quất đầu dây. Phiến đá vươn lên đồ sộ, cao gần bằng hai đầu người, trông rất quen thuộc, như thể hẳn thường nhìn thấy hằng ngày, tuy vậy, hẳn cố moi tìm trong trí nhớ mà không khám phá ra được vị trí.

Bên cạnh cửa hang đen ngòm, một cái am nhỏ màu trắng loang lổ vết rêu nhò ra, Trương Thiệu không phân biệt được những đồ vật bên trong, song hẳn biết chắc đây là am thờ. Vững Tàu là nơi có rất nhiều am thờ, hẳn đã có dịp đến chiêm bái những cái cốc linh thiêng như đền Điện Bà, gần chợ Bến Đá cũng trong phạm vi Núi Lớn. Tục truyền cái cốc này được dựng lên để thờ hai ông hồ hiền đức từng được dân chúng trong làng ghi công..

Không hiểu sao tiếng quát «đứng lại» kèm theo tiếng lách cách của võ khí từ sau tảng đá lớn vắng lại đã làm Trương Thiệu bàng hoàng. Hẳn bỗng nhớ đến am thờ thần Hồ gần cận ở xã Thăng nhĩ. Cuốn phim của thời quá khứ chiếu loang loáng trên màn ảnh tiêm thức, từ am thờ thần Hồ Trương Thiệu vụt hồi tưởng lại bức tranh ông hồ được thờ trong nhà hẳn, căn nhà ọp ọp ở phố Hàng Đào, phía sau tòa bin-dinh 5 tầng kệnh kiệu của ông trợ phủ tư lỵ, cha đẻ của Bạch Diệp, Trần trung

Bạch Diệp, tức nữ cán bộ B-6 phục trách lộ trình FM, tức vợ góa của đồng chí Quát trong chỉ huy bộ khu chiến Tân Trào..

Bức tranh này đã cũ, nền giấy bạc màu, mép đã cong, những màu xanh, đỏ vàng được tô một cách vụng về bên trên gần như nhập lại làm một, thành một màu khó tả, nửa đen nửa nâu sẫm. Phải nhìn kỹ, nhìn thật kỹ cậu bé Trương Thiệu mới thấy cái đống màu đen và nâu quái gở này là hình con hồ, một con hồ béo mập đang ngồi, ve vầy cái đuôi cong veo, miệng nhe ra như muốn dớp gọn mọi vật đối diện.

Đó là hình con hồ, song mẹ Trương Thiệu bắt hẳn kính cần gọi là «ông hồ». Có lần hẳn buột miệng nói «con hồ» mẹ hẳn hoảng hốt đưa ngón tay lên môi, và chặn lại :

— Con không được nói bậy. Có chịu rửa mặt, rửa tay và ra am thờ ông Hồ lạy ngài tha tội đi không ?

Hẳn vâng lời mẹ, ngoan ngoãn chùi cọ bằng xà-bong rồi ngoan ngoãn xi xup khăn vải. Điều làm hẳn hơi ngạc nhiên là mẹ hẳn kính trọng ông hồ như vậy mà lại đặt am thờ xuống sát mặt đất, nghĩa là bọn chó và mèo trong nhà được tự do đi qua, tự do gấu gấu hoặc meo meo nhìn vào trong.

Nhưng hẳn lại thấy là chó mèo không dám bén mảng đến gần mặc dầu không hề bị ai ngăn cấm, và mỗi khi đến gần chúng đều cong đuôi chạy thật nhanh.

Ngày rằm và mồng một, mẹ Trương Thiều không cúng ông hồ. Bà chỉ cúng vào những ngày nguyệt kỳ, tức là mồng 5, 14, và 23 âm lịch, và một số ngày khác trong năm mà hẳn không nhớ rõ. Đồ cúng chẳng có gì sang trọng, một miếng thịt heo nhỏ tí xíu để sống và một miếng huyết luộc, mẹ hẳn đốt một nén hương rồi khấn vái làm rằm Trước sự tôn kính ông hồ của mẹ. Trương Thiều nói gắng năm lần bảy lượt, bà mới chịu giải thích. Bà là người Nùng, giòng họ chuyên sống trên rừng núi, ông cố ba đời đi săn bị lạc, đói xiu, được một ông hồ nhân từ cứu về hang nuôi, đến khi bình phục lại cũng ra đến bia rừng thả về. Từ đó, gia đình ông cố thờ hồ. Tục lệ này được truyền lại cho con cháu, những ai tuổi Dần, cầm tinh con hồ, phải cúng kiến thường xuyên để được phù hộ. Mẹ Trương Thiều sinh năm Giáp Dần nên bức tranh thần Hồ được người mù thịt sống và tiết luộc luôn luôn.

Mẹ hẳn bảo là ông hồ rất linh thiêng, xin gì được nấy Thịnh thoảng Bạch Diệp qua nhà

hắn chơi, hẳn đều dẫn lại am thờ và bắt chước mẹ khấn vái. Một hôm, bát hương ở am thờ còn khói nghi ngút, Bạch Diệp bỗng niu tay hẳn và nói :

— Anh thề đi.

Hắn ngạc nhiên :

— Thề cái gì ?

— Thề chúng mình cứ chơi thân mãi với nhau.

— Tưởng gì, chứ thề chơi thân thì mình làm ngay. Nhưng mình không biết thề.

— Anh nói là đùa nào chơi với bạn khác ông Hồ sẽ ăn thịt.

Hôm ấy, cả hai đùa cùng chấp tay thề một cách nghiêm trang như người lớn. Hẳn đã giữ trọn lời thề sau bao nhiêu năm vào sinh ra tử. Tiếng quát sau phiến đá làm hẳn nhớ lại lời thề ngày xưa trước bức tranh thần Hồ linh thiêng và làm hẳn thương nàng, yêu nàng tha thiết. Hẳn muốn ôm cứng lấy nàng, ngoạm thật sâu vào da thịt.

Nhưng tiếng quát vẫn tiếp tục, chất chứa :

— Đứng lại. Ai đó, yêu cầu xưng danh.

Bạch Diệp đáp nhanh :

— Tôi đây, B-6 đây.

Từ sau tảng đá, một tiếng cười lanh lảnh cất lên :

— Có sự gì lạ không ?

Bạch Diệp đáp :

— Không.

Té ra Trương Thiệu đã hoảng hốt quá sớm. Gã đàn ông bị mặt núp sau tảng đá không phải là «kẻ địch».

Mà là đồng nghiệp của Bạch Diệp. Hệ thống bảo vệ an ninh trên lộ trình FM đã tỏ ra chặt chẽ và hữu hiệu hơn hẳn nghĩ từ trước. Bảo vệ an ninh cho các yếu nhân rời đất địch là chuyện thường, bất cứ cơ quan điệp báo nào cũng làm như vậy, tuy vậy Trương Thiệu vẫn không xóa bỏ được ấn tượng là hệ thống bảo vệ an ninh ở đây đã được đẩy mạnh trên mức tối đa.

Tại sao ?

Câu hỏi hóc búa này quay cuồng trong đầu Trương Thiệu. Song hẳn ki ông có thời giờ giải đáp, vì gã đàn ông lạ lại hỏi :

— Nghĩa là không có điều nào khả nghi ?

Bạch Diệp vẫn đáp buông thông ngắn ngủi :

— Không.

— Vậy, xin tiếp tục cuộc hành trình với Tóm hùm.

— Cám ơn. Cua-gach vẫn ở vị trí cũ ?

— Vâng, chúc thành công.

Gã đàn ông lạ ngưng nói. Từ khi hắn bắt đầu bằng tiếng quát «đứng lại» đến khi hắn «chúc thành công», Trương Thiệu không hề trông thấy mặt hắn. Hắn núp sau tảng đá, thật gần gũi, tiến lên một bước, và đi vòng ra sau là gặp. vậy mà Trương Thiệu lại thấy xa lắt, xa lơ. Trương Thiệu có cảm tưởng là đường lui về dĩ vãng, với cảnh hai đứa trẻ xi xụp khấn vái trước bức tranh ông hồ bạc màu, còn gần gũi hơn là đường về thực tại, con đường định mạng FM...

— Ô kìa, anh muốn tắm mát nữa ư ?

Nước biển giờ này mát kinh khủng, đang say rượu nóng ra châu thân, ngâm qua dưới nước là thịt da phơi phới. Song Trương Thiệu không cảm thấy nóng. Hắn luôn luôn run lạnh. Một cơn lạnh kỳ lạ đã làm hắn mất thăng bằng tinh thần và thể xác, bằng chứng là hắn tiếp tục trượt chân, và đây là lần thứ ba hắn suýt té ngã... té ngã nếu Bạch Diệp không nhanh nhẹn nắm chặt tay hắn kéo lại.

Hai người nhảy xuống ca-nô.

Khi ấy mặt trăng bắt đầu lên. Trương Thiệu không còn nhớ là hạ tuần hay thượng tuần, bởi nhỏ hắn đọc sách thường suy tư khi thấy các nhà văn mô tả là trăng non giống như cặp sừng trâu treo lủng lẳng trên nền trời, giờ đây hắn mới có

dịp xác nhận sự vi von này là đúng. Tuy nhiên, trái tim hẳn lại đau nhói. Mảnh trăng giống cặp sừng trâu nên đầu nhọn hoắt, và hẳn bóng có ấn tượng là nó đang đâm xuyên qua tim hẳn.

Trương Thiều vụt kêu :

— Điệp ơi, em Điệp ?

Bạch Điệp đã ngồi chững chặc trước vô-lăng thuyền máy, sửa soạn mở động cơ. Nghe tiếng kêu, nàng buông chùm chìa khóa công-tắc :

— Em đây, anh kêu em làm gì thế ?

Trương Thiều khẹp đuôi, thở dài :

— Không.

Bạch Điệp cũng thở dài :

— Em biết rồi. Anh sợ. Và em cũng vậy. cả hai đứa mình đều sợ. Hồi nãy, em nhìn thấy mắt anh mất thần sau khi nghe nhân viên của em quát đứng lại, em có linh tính là anh giấu em, anh có một bí mật ghê gớm nào giấu em.

— Bạch Điệp đoán đúng. Nội tâm anh đang cấu xé dữ dội. Phải, anh có một bí mật ghê gớm đang giấu em.

— Trong đời, ai cũng có bí mật sống để dạp chết đem đi, không thể chia sẻ với ai. Em tôn trọng tự do cá nhân. Dầu là vợ chính thức của anh, em cũng không bao giờ bắt buộc anh, hưởng hồ...

— Không... em có quyền biết.

— Em không yêu cầu.

— Nhưng anh sẽ nói..

Trương Thiều lại thở dài :

— Chắc chắn anh sẽ nói. Song giây phút này, đầu óc anh rối beng. Em hãy cho phép anh sắp xếp lại ý nghĩ cho có thứ tự.

— Chúng mình còn khối thời giờ để nói thật với nhau. Em cũng vậy, em cũng cần bình tĩnh để sắp xếp lại ý nghĩ cho có thứ tự. Chúng mình sống xa nhau đã lâu, chúng mình lại sống quen trong bầu không khí giả dối, chúng mình không thể giả dối với nhau, nhưng anh ơi...

— Anh hiểu rồi. Cua-gạch đang chờ chúng mình ư ?

— Vâng. Cua-gạch đang chờ. Ủ nhỉ, anh cũng hiểu tiếng lóng « cua gạch » nhỉ ? Thế mà người ta dám đoán quyết với em là tiếng lóng này mới được đặt ra.

— Anh nghe thẳng cha hồi nãy nói « cua-gạch » nên lặp lại cho vui, thế thôi.

— Vậy hả ? Cua-gạch nghĩa là xe hơi. Theo chỉ thị, em dẫn anh một quãng ngắn bằng đường thủy, sau khi kiểm soát an toàn trăm phần trăm mới được trở lên bộ.

— Thằng cha hồi nãy là chặng kiểm soát an toàn cuối cùng ?

— Từ đây đến cuối lộ trình em không biết còn bao nhiêu chặng kiểm soát an toàn nữa. Thằng cha hồi nãy chỉ là chặng kiểm soát khởi hành. Hỏi em « có sự lạ không » em đáp « không » dứt khoát, hẳn sẽ liên lạc vô tuyến với thượng cấp, và lộ trình FM mới được khai thông.

— Nghe em nói, anh có cảm tưởng như lộ trình FM là con đường cái quan bị du kích chôn mìn nên phải được khai thông.

— Sự thật cũng gần như thế. Lộ trình FM không phải là một con đường nhất định, vì nó thay đổi luôn, sở dĩ nó rất quan trọng là vì nó được sự tiếp tay kín đáo của một số viên chức an ninh trong chính quyền Miền Nam.

— Nhân viên nhị trùng ?

— Phải. Những nhân viên này được chính quyền Miền Nam tin cậy. Theo chỗ em biết, dường như họ đều có chôn trong guồng máy Phản gián Miền Nam. Phản gián là ông trời con, ông trời con làm hộ vệ viên cho chúng mình thì còn sợ gì nữa.

— Trời, sự thể giản dị như vậy mà anh không biết !

— Không biết là đúng. Vì điều này được giữ

kin, hết sức kín, em biết rõ vì em là trường hợp ngoại lệ. Tuy vậy, em cũng chỉ biết được một phần ngắn, phần đầu của lộ trình...

— Nghĩa là... ?

— Nghĩa là từ đường vòng Núi Lớn ra đến biển về đến vị trí của Cua-gạch.

— Sau đó thì sao ?

— Lệnh công tác sẽ được trao cho em khi em về đến vị trí của Cua-gạch.

— Vị trí này ở đâu ?

— Dọc bờ biển, trước khi vào đến thị xã Vũng Tàu.

Trương Thiều nhìn quanh quất tứ phía. Mặc dầu mảnh trăng lưỡi liềm không còn bị mây đen bao phủ, trời vẫn không sáng, dường như những tia sáng trắng quá yếu đã bị sương khuya và bọt trắng đục thu hóp. Bên tay phải, hiện ra lờ mờ một rặng núi thấp. Bờ biển chạy dài bên tay trái, đầy bóng tối nhấp nhô.

Thành phố Vũng Tàu mang hình dáng của một ống xương dùi nằm chênh vênh trên bờ biển, đi và đến chỉ có một con đường duy nhất là quốc lộ 15. Chắc xe hơi đang đậu chờ trên con đường này. Tại sao Trung ương GRU bắt ngồi thuyền máy lệnh dênh trong nhiều giờ trên biển rồi mới